

issekambriõse, kus ta aset püdas. Agga töteggiatele ülepea anti wahhest lubba teine teisele moõraks mõina, keigernamiste pühhapäva öhtul. Menda sündis, et Liso ühhe tõmätsesse läks, kus ta mitmele olli tutwaks sanud; agga, tuppa astudes, kulis temma keiki surelt jutto aiaavad, keik keled ollid liukmas, ja keikide silmist nähha, et wägga töösinne luggu käes, teised kui ehmatus, teised kui immetas panniad. Noh, tulgo Jummal appi, ütles Liso, mis osja teis on ni vallasaste juttustada? Ja, tulgo küt appi! funninga metsas on tont likumas, üks wägga õal ja hirmus wannamees, suur teivas käes, sellega aib rahvast tagga. — Iggaüks teabid sedda osja juttustada; ommeti ep olnud ennam kui kolm tüdrokut, kes sedda silmaga näinud, needki nisuggused, kelle nimmed rahwa suust ep olnud head kuusda, ja kes mitmest asjast laitmissee wäärt, illes siati olli nende huskas, liina tõrahwa laps, kelle nimmi Karolina. Ei se polnud töteggia, ei kassina ello ar-

mästaja, ei olnud temma sees ustaiva waismo eggatisekohhest meelt; agga karivalaks olli öppind norelt, ja karvalussega nüüdki pöttis mitto teadmatta innimest. Kunninga prouage ees temma armo leidis, kui esotsa temma ette widi, fest et koera silmnäggo läks korda, pealegi olli temmas libbe keel ja julge meel, ning oskas igga sanna peale ni karvalaste vastada, et woõra innimesse meel kehhe temma poolt seisis. Ei temma kehrusest ep olnud asja, agga temma passus ja palkas teisi, et kui öhtule said, temmale aitasid kõrata, ja temma oskaške need ülesvatajad ni karvalaste melitada, et nendege arm temma pole joudis. Waat! selsammal Karolinat olli sedda kõllebat asja sündinud, kui tahhe triisega, käs pea aego temma sarnatsed, funninga metsas kõndimas ollid. Liso kehhe moistis, et se hirmoandia wannamees ep olnud mu, kui sesamia, fedda temnage seal olli näinud, et agga temmale olli armo tunnistanud, ja neib teisi limbutanud. Selsammal